

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 991

гр. София, 01.11.2022 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 10-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН, в закрито заседание на първи ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Венелин Иванов

Членове: Даниела Врачева
Георги Ушев

като разгледа докладваното от Георги Ушев Въззивно частно наказателно дело № 20221000601126 по описа за 2022 година

Производството е по чл.440, ал.2, по реда на Глава двадесет и втора от НПК.

Образувано е по частна жалба на адв. П. Ф. – САК, пълномощник на лишения от свобода П. В. С., изтърпяващ наказание в СЦЗ, срещу Определение от 10.10.2022 г. по ЧНД № 3963/2022 г. по описа на СГС, с което е оставена без уважение молбата на осъденото лице за условно предсрочно освобождаване от изтърпяване на остатъка от наложеното му наказание „лишаване от свобода”, в размер на 4 година, 9 месеца и 20 дни от определеното му общо наказание по ЧНД № 1446/2019 г. по описа на ОС-Варна – 12 години „лишаване от свобода”, за престъпления по чл.196а и чл.199 от НК.

В жалбата адв. Ф. навежда оплаквания за неправилност и незаконосъобразност на постановеното на 10.10.2022 г. по ЧНД № 3963/2022 г. от СГС, 22 състав определение. Твърди, че са изпълнени законовите предпоставки на разпоредбата на чл.70, ал.1 от НК и че съдебният състав, при постановяване на своя акт, се е позовал единствено на становището на затворническата администрация и държавното обвинение. Навеждат се твърдения за противоречия в изготвения доклад от инспектора при СЦЗ, становището на затворническата администрация, както и че некоректно затворническата администрация черпи положителни правни последици от незаконосъобразното привеждане на лишения от свобода в затвора в гр. Пловдив. Според защитникът, осъденият, при изпълнение на присъдата е показал устойчиво поведение, което е хомогенно свързано с реално настъпила личностна промяна в положителен аспект. Счита, че първоинстанционният съд неправилно и избирателно е обсъдил определени доказателства за сметка на други, без да е проследил промяната в поведението на осъденото лице в

пенитенциарното заведение. Иска от въззивната инстанция да игнорира становището на затворническата администрация, тъй като същото е противоречиво и несъвършенствата в дейността ѝ се отразяват във вреда на подзащитния му. Твърди, че първоинстанционният съд не е взел предвид писмените доказателства, отразяващи съобразяването на осъденото лице с предприетите държавни мерки и липсата на възпрепятстване на корекционния процес, което не е отразено от затворническата администрация, както и че не следва да се игнорира рискът от вреди към обществото, който е занижен – от среден към нисък, а рискът от рецидив е нисък – 35 т. Прави се искане да бъде отменено определението от 10.10.2022 г. на СГС, 22 състав по НЧД № 3963/2022 г., с което е оставена без уважение молбата на осъдения за предсрочно условно освобождаване за остатъка от наложеното му наказание и вместо него да бъде постановено ново, с което П. В. С. да бъде условно предсрочно освободен с остатък на наказанието в размер на 4 г. и 10 месеца, като на същия му бъдат наложени по реда на чл.42а, ал.2, т.2 от НК съответни пробационни мерки.

Постъпило е и допълнение към частната жалба от адв. Ф., в което са изложени съображения относно наличието на основания и законови предпоставки за приложението на института на условното предсрочно освобождаване спрямо лишения от свобода С.. В допълнението се сочат идентични аргументи на тези, изложени в частната жалба, а именно за поправяне на лишения от свобода в положителна посока, за значително занижаване рисковете за обществото и рискът от рецидив, както за изразено желание за упражняване на труд в пенитенциарното заведение. Навеждат се доводи за порочност на постановения съдебен акт, изразяващи се в неговата неубедителност и немотивираност, едностранчивост при интерпретацията на доказателствените източници от страна на съдебния състав, липса на обективност и безпристрастност при постановяване на определението, което е във вреда на лишения от свобода. Към допълнението адв. Ф. е приложил заверени копия на 11 броя молби от П. В. С. за назначаване на работа, декларация от Н. К. Г., докладна записка с рег. № 3847/31.05.2021 г., доклад с рег. № 2341/02.06.2021 г., протокол № 44А/01.06.2021 г., протокол от 11.01.2022 г. на Административен съд – гр. Пловдив, протокол от 28.05.2021 г. на съвета на общността и кметовете на групите на затвора гр. София.

Софийският апелативен съд, след като се запозна с доказателствата по делото и съобрази доводите в жалбата, намира следното:

Жалбата е подадена от процесуално легитимирана страна и в законоустановения срок, поради което е процесуално допустима, но разгледана по същество е *неоснователна*.

За да постанови определението си, първоинстанционният съд е установил относимите за произнасянето си факти, поради което и изводите му по приложение на материалния закон са правилни и обосновани и следва да се споделят от въззивния съд. Първата инстанция е извършила обобщена и

цялостна преценка за наличието на предпоставките, визирани в чл.70 от НК.

Правилна е констатацията на СГС, че към момента на произнасянето му, осъденият С. е изтърпял фактически повече от половината от наложеното му наказание, както изисква разпоредбата на чл.70, ал.1, т.1 от НК, която в случая е приложима за него, тъй като престъпленията за които е осъден не са извършени при условията на опасен рецидив. По този въпрос не се спори по делото.

Съгласно изискването на закона, първоинстанционният съд се е съобразил и с наличния по делото доклад за оценка на риска от рецидив и вреди, изискуем съгласно чл.155 от ЗИНЗС, от който е видно че действително първоначалната оценка на риска от рецидив е със средна стойност – 46 точки, като впоследствие, в резултат на корекционната дейност, е намален на 35т. Отчетена е и констатацията в доклада, че все още са налице дефицитни зони, а именно умение за мислене, въпреки че осъденият е получил седем награди за времето, през което е изтърпявал фактически наказанието лишаване от свобода. Според първоинстанционния съд е налице необходимост от получаване на награда от категорията „домашен отпуск“, за да може да се провери в по-висока степен, след като се върне от отпуск, дали П. С. се е поправил и е постигнал целите на наказанието. В тази връзка не може да бъде споделено твърдението на защитата, изложено в частната жалба, че е налице противоречие в изготвения доклад от затворническата администрация относно поправянето на лишения от свобода. Напротив, действително са налице резултати от провежданата корекционна дейност – лишеният от свобода не е конфликтен, трудово ангажиран е на територията на затвора, участва в образователни и културно-масови дейности, но следва да бъде отчетена необходимостта от изпълнение и на другите цели и задачи, заложиени в индивидуалния план на присъдата.

Въззивната инстанция споделя становището на СГС относно изготвената експертна оценка от психолог при СЦЗ. Действително при лишения от свобода не се констатира враждебни нагласи, неуважително отношение и антисоциално поведение, като се дава становище, че едно УПО би се въздействало по-благоприятно на лицето. Няма обаче отчитане от страна на експерта на противоправните прояви на лишения от свобода, въздействието им върху психиката му и стремежът му към поправяне, поради което направените констатации не могат да бъдат възприети изцяло.

Правилно СГС е отчетел и представената от страна на защитника на лишения от свобода С. служебна бележка от управителя на „САТ ДЕЛИВЪРИ“ ЕООД, гр. Перник, с която е заявена готовност от страна на дружеството, лишеният от свобода да бъде назначен на работа, ако той бъде условно предсрочно освободен. Това е основание да се приеме, че С. е изразил желание за поправяне и започване на трудова дейност извън територията на затвора.

Първоинстанционният съд е съобразил и приложената по делото

трудова характеристика на лишения от свобода, а именно че същият постига добри резултати при работата си в „Паровата централа“ към СЦЗ, умее да работи в екип, трудолюбив и издръжлив на натоварване.

Първоинстанционният съд правилно в мотивите си е приел, че неполагането на труд от страна на лишения от свобода на територията на Затвора в гр. Пловдив не следва да се разглежда в негова вреда или полза, тъй като от една страна, следва конкретната дейност да бъде съобразена с образованието, квалификацията и уменията на лишения от свобода, а от друга – с конкретното му желание да упражнява определена дейност.

Вярна е и оценката на СГС относно представеното Решение на АдмС – Пловдив, с което е отменена Заповед № Л-1863/04.06.2021 г. на Главния директор на ГДИН за преместване на лишения от свобода от Затвора в гр. София в Затвора в гр. Пловдив, а именно че трудно биха се направили изводи от мотивите към него за поправянето на С.. В допълнение обаче, настоящият състав намира, че обсъжданото решение на АдмС – Пловдив дава индигия за доброто поведение на лишения от свобода на територията на пенитенциарното заведение, което становище е залегнало и в изготвения доклад от затворническата администрация.

Правилни са и разсъжденията на първоинстанционния съд относно продължителността на изтърпяване на наказанието лишаване от свобода. Действително не следва да се цени във вреда на осъденото лице времето, през което е бил с мярка за неотклонение задържане под стража – за срок от 4 г., 10 м. и 24 д., както и да се правят изводи за безрезултатност на прилаганите спрямо него корекционни дейности в изпълнение на постановената присъда до момента. Но също така следва да бъдат отчетени срокът на оставащото за изтърпяване наказание, а именно около 4 г. и 10 м., както и необходимостта от провеждането на допълнителни дейности във връзка с корекционното развитие на лишения свобода, тъй като все още рискът за обществото е среден и са налице две проблемни зони – настоящите правонарушения и умение за мислене.

Неоснователно се явява възражението на защитата, че първоинстанционният съд избирателно е обсъдил доказателствата по делото, като е кредитирал едни за сметка на други. Съставът на СГС е положил всички необходими усилия, за да анализира в пълнота, както всички релевантни по делото факти и доказателства, така и да направи изводи, които са относими и насочени към продължаване изпълнение индивидуалния план на присъдата на лишения от свобода.

Вярно е заключението на контролираната инстанция, че по отношение на лишения от свобода П. С. е налице само една от двете законови предпоставки за УПО, а именно това, че той е изтърпял фактически повече от половината от наложеното му наказание, както и че не е налице втората предпоставка, тъй като с поведението си осъденият все още не е дал достатъчно доказателства за своето поправяне и не отговаря на изискванията

на чл. 439а от НПК. За да се приеме, че лишеният от свобода е дал доказателства за своето поправяне, следва от него да е било демонстрирано поведение, надхвърлящо задължително изискуемото. Софийският апелативен съд, в настоящия състав счита, че описаното в доказателствата, налични в затворническото досие на П. С., не може да се характеризира като очевидно надхвърлящо изискванията за спазване на правилата и доброто поведение. Резонно първостепенният съд е отчел и дългия остатък от присъдата – 4 години, 9 месеца и 20 дни, поради което е отказал да освободи лишения от свобода условно предсрочно за неизтърпяната част от наложеното му наказание.

Наличните данни формират краен извод, че лишеният от свобода, въпреки изразеното добро намерение, все още не е демонстрирал поведение, което свидетелства за напредък в достатъчна степен на поправителен процес, като не може да се приеме, че същият е постигнал изискуемите критерии, за да се установи наличието на положителната предпоставка по чл. 70, ал.1 от НК.

Поради всичко изложено, правилно, според въззивната инстанция, СГС е достигнал до извода, че на този етап лишеният от свобода С. все още не е дал категорични доказателства за своето поправяне, като липсата на дисциплинарни нарушения, трудовата му ангажираност и участие в културно - масови мероприятия в местата за лишаване от свобода не могат да бъдат единствената предпоставка за условно предсрочно освобождаване.

Поради това въззивният съд намира за законосъобразно атакуваното определение, с което е оставена без уважение молбата на осъденото лице за условно предсрочно освобождаване от изтърпяване остатъка на наложеното наказание „лишаване от свобода” и същото следва да бъде потвърдено.

Воден от изложеното и на основание чл.440, ал.2 от НПК, Софийски апелативен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА протоколно определение от 10.10.2022 г. по ЧНД № 3963/2022 г. по описа на СГС, 22 състав.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____